

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 4/2009

„A také se modlím za Svatého otce a abych hříšníkům
vyprosila Boží milosrdenství – to jsou mé noci.“

(Den. 1501)

Drazí přátelé,

v této vánoční době držíte v rukou číslo věnované naději.

Bratr Alois z Taizé, který se zúčastnil setkání s mladými křesťany v Africe, ve svém rozjímání na Vánoce roku 2008 napsal: „Společně s mladými z Afriky jsme si připomněli, že evangelium začíná velikou nadějí, kterou přináší noc narození Ježíše. Bůh neposlal svého Syna, aby se nic nezměnilo.“

Jsou to krásná slova, která by mohla stačit jako kázání nebo vánoční přání. Aby se ale něco změnilo, potřebujeme přijmout Krista s vírou, protože víra je odvahou důvěřovat, odvahou vyrazit na cestu, riskem, chůzí po vodě osvobozující od sebejistoty „šilenstvím dobrodružství“ na cestách s Bohem, silou ke změnám. Potřebujeme, aby se Kristus stal „Bohem s námi“.

Papež Jan Pavel II. v roce 2003 učil: „Smyslem křesťanské naděje, kterou nám připomíná adventní doba, je věrné očekávání, připravenost ke konání a otevřenost pro setkání s Pánem. On se narodil v Betlémě, aby byl navždy s námi. Tajemství Vánoc nám dává naději, že On je Emmanuelem – Bohem s námi, a proto bychom se nikdy neměli cítit sami.“

Toto je moje vánoční přání: přijměte toho, který přichází, aby byl „Bohem s námi“!

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Vojtěch Cikrle	3
Kdy přijdeš?	5
Ať se stane!	7
Papež o naději	11
Ukázka z knihy	13
K zamyšlení	14
Rozhovor s biskupem J. Baxantem	16
Krize naděje	19
Poslání a spiritualita s. Faustyny	20
Korunka k Božímu milosrdenství	21
P. Sopočko ve svědectví s. Faustyny	22
Požehnání křížové cesty	24
Budete mými svědky	26
Na apoštolských cestách	28
Svaté schůdky	32
Knihy milosrdenství	33
Informace • Literatura	34
Informace	35

O NADĚJI

Slovo „naděje“ je etymologicky spojeno se slovem „doufat“.

Existuje naděje lidská, vycházející ze statistiky, z počtu pravděpodobnosti, ze štěstí. Tuto naději má žena očekávající narození dítěte, ve kterém vidí i svoji budoucnost, voják před bitvou, cestující při vstupu do letadla, student před zkouškou.

Existuje také naděje, která je skrze víru zakotvena v Bohu. Tato naděje umožňuje unést, projít, popřípadě přijmout vše těžké, co k lidské existenci patří, protože je to včleněno do budoucnosti života v Bohu.

O této naději hovoří Písmo od hříchu prvních lidí. Praotcem života v naději se stal Abraham, když je v nejtěžší chvíli svého života ochoten obětovat svého syna Izáka. Jeho příběh je právem považován za předobraz toho, co se v plnosti událo na Golgotě. V Ježíšově osobě se shromažďují a očisťují očekávání nejen předchozích, ale i budoucích generací.

Osou areálu mše se Svatým otcem Benediktem XVI. v Brně na letišti letos v září byla cesta. Cesta, na jejímž začátku stojí památná boží muka a na jejímž konci v blíz-

kosti oltáře byla vztyčena vysoká kotva jako symbol naděje zakotvené v Kristu. Svatý otec ve své homilii zdůraznil slova své encykliky *Spe salvi*, že jediná jistá a spolehlivá naděje je v Bohu. Dále řekl: „Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání.“ A vybídl nás, „abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději, ba dokonce nasloucháme Slovu, které jediné nám může dát pevnou naději, protože je Slovem Božím.“

Na posledních stránkách Nového zákona je naděje vyjádřena slovy Ženicha: „Ano, přijdu brzy“ a povzdechem nevěsty naplněné touhou: „Amen, přijď Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

Jean Duplacy překládá předchozí citát: „Ach ano, přijď, Pane Ježíši“, protože je ozvěnou aramejské modlitby prvotní církve „Marana tha“ (doslova: Přijď, náš Pane), a pokračuje: „Nelze lépe vystihnout křesťanskou naději, protože podstatou její touhy je hlad po přítomnosti milovaného Pána.“

K životu v této naději vám ze srdce žehná ✚ Vojtěch Cikrle

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

KDY PŘIJDEŠ?

Kdy přijdeš? Kolikrát jsme položili tuto otázku: partnerovi, dětem, přátelům... Avšak advent nás vede k tomu, abychom takovou otázku položili i samotnému Kristu: ne „pouze řečnický“ nebo ze zvědavosti, ale především z hluboké touhy. K probuzení této „nedočkavosti“ nás vybízí evangelium...

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“ (Mk 13,33-37)

VÝKLAD

Náš text je posledním úryvkem eschatologické řeči (Mk 13). Nosným tématem je *vnitřní* bdělost a čekání na Pána (srov. „spím, ale mé srdce bdí“ – Pís 5,2). Opakem takové bdělosti je spánek jakožto postoj *ne-očekávání*: to je postoj srdce zatíženého nestřídmostí (Lk 21,34). O hodině a dni druhého Ježíšova příchodu neví nikdo (v. 35), proto je třeba vytrvale bdít v očekávání: Pán může přijít kdykoliv! Na jiných místech Písma se používá také přirovnání, že Pán přijde náhle jako zloděj (Lk 21,34). Evangelia soustřeďují pozornost na samotný fakt Kristova příchodu, ne na přesný čas, kdy to nastane.

Vyžadované bdění je „aktivní“, protože znamená věrné plnění svěřených úkolů (v. 34-36; Mt 24,46n.; 25,14-46). K tomuto

významu „bdění“ viz 1 Sol 5,4-8 („Vy však, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a buďme střízliví. Ti, kdo spí, spí v noci, a kdo se opíjejí, opíjejí se v noci. My však, kteří patříme dni, buďme střízliví, oblečme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přílbu.“). „Bdění je postoj zodpovědného čekání na přícházejícího Pána“ (Schweizer). Eschatologie (Kristův příchod) je tak motivací pro dobré jednání: očekávání Krista formuje naše myšlenky, plány, činy (eschatologie tedy určuje etiku).

V evangeliu je eschatologie spjata s etikou. Ani pozdější novozákonní pisatelé neoddělí etiku od eschatologie: eschatologie není nikde předložena pro ukojení zvědavosti, ale jako podnět pro křesťanský život „tady a teď“.

K ÚVAZE

„Kdy přijdeš?“ Tato otázka není převzata ze spisu nějakého mystika, ale z našich běžných hovorů. „Kdy se ukážeš? Kdy se uvidíme?“ Jsou to otázky, které prozrazují touhu, očekávání. Někdy je to touha „zjistná“ (očekáváme od druhého nějakou službu), jindy je však zcela „ne-

zištná“: určitého člověka chceme vidět, protože ho máme rádi. A pokud je to člověk vzácný, nám velmi blízký, pak se tato touha může proměnit v nedočkavost.

„Kdy přijdeš?“ Otázka tak běžná v našich každodenních rozhovorech, možná méně běžná v našich rozhovorech s Kristem. Bývalo však tomu jinak. První křesťané uchovávali živou touhu po Kristově příchodu, proto volali „Maranatha“, „Přiď, Pane Ježíši“. Tato myšlenka na vytoužený Kristův příchod se časem stala spíš „strašákem“ – Kristus přijde, bude soudit, potrestá. A samozřejmě se vytratila touha po takovém Kristu. Kdo by toužil po blízkosti tak „chladného“ soudce? Tak *touha* po Kristu byla vytlačena *strachem* z Krista. A přece... tím se ochuzujeme o tu radost, že se můžeme těšit na to nejvzácnější setkání. Zvolání „kdy přijdeš?“, „Maranatha“ se tak stalo „prosím, nepřicházej“.

„Nepřicházej, Pane, bojím se tě.“ Pán by na to odpověděl: „Nemusíš se bát mě, boj se spíš sama sebe. V tobě je temnota, ve mně světlo. V tobě je nejistota a tápání, ve mně je cesta. V tobě je selhání a pád, ve mně je vzkříšení. V tobě je prázdnota, ve mně je tryskající pramen živé vody.“ Kristus je pro tebe všechno to, co hledáš! A pokud se ho přece jen stále bojíš, pak si vzpomeň: On tě miluje víc než ty sebe sama. A touží po tobě víc než ty po něm.

„Kdy přijdeš?“ Takovou otázku prostoupenou hlubokou touhou (a ne strachem či lhostejností) dokážu vyslovit jen v rozhovoru s *přítelem*. A pokud v těchto dnech objevím přátelskou tvář Krista, tak stejná otázka se vynoří i v mém nitru. A nejen otázka, ale i touha. A nejen touha, ale i radostné těšení se na setkání s Ním. Radostné těšení sobotního večera, večera před nedělí vzkříšení, večera před nedělí Setkání.

„O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde...“ (Mk 13,32-33)

AŽ SE STANE!

PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

NADĚJE V KŘESŤANSKÉ MODLITBĚ

Zvykli jsme si na tradiční spojení „víra, naděje a láska“ (srov. 1Kor 13,13), které vyslovujeme jedním dechem, ačkoli už samotné pořadí tří božských (teologálních) ctností bývá v Novém zákoně uváděno spíše jako „víra, láska a naděje“ (srov. 1Sol 1,3; 5,8; Kol 1,4-5). Toto převažující novozákonní pořadí se nezdá chápáno tak, že víra a láska nacházejí svou plnost v naději (ztotožňované spíše s důvěrou) nebo že je to naděje, která je hnací silou jak naší víry, tak naší lásky.

Přitom je známo, a poukazuje na to celá řada současných i nedávno žijících teologů v čele s H. U. von Balthasarem, že naděje byla ve skutečnosti – přinejmenším na úrovni teorie – teologií v minulosti značně opomíjena a její úloha se rozhodně nezdůrazňovala dostatečně.

Obojí nádherně vyjádřil v jedné ze svých básní Charles Péguy, když představuje víru, lásku a naději jako tři sestry, přičemž naděje je nejmladší a nejmenší a kráčí mezi vírou a láskou a drží se s nimi za ruce. Vypadá to, že víra a láska jako starší sestry vedou maličkou naději vpřed. Ale není tomu náhodou obráceně? Netáhne maličká naděje vpřed větší víru a lásku? Tak se ptá francouzský básník a takto se můžeme ptát i my: jaká je úloha naděje v našem křesťanském životě? A jak se to projevuje v modlitbě?

„TAK JEST“ NEBO
„AŽ SE TAK STANE“?

V jedné pozoruhodné knížce, nazvané *Tak se modlil Ježíš*, představuje současný židovský autor Robert Aaron modlitby Izraele v Ježíšově době. A při jisté příležitosti začíná rozebírat tradiční zakončení židovských i křesťanských modliteb. Dle něj nám důvěrně známé slůvko „amen“ znamená pro židy „tak jest“, jakési přitakání, stvrzení něčeho, s čím nelze hnout, neboť jde o slovo, které původně znamenalo „zrazit stanový kolík“, natolik, že se s ním nedá hnout. Naproti tomu pro křesťany se prý slůvko „amen“ stalo synonymem vyjádření „ať se tak stane“. Pro židy tedy, uzavírá Robert Aaron, znamená „amen“ *nezdolnou jistotu*, konstatování; pro křesťany naopak *naděje*, pohled upřený do budoucnosti, ještě nenaplněnou realitu.

Domnívám se, že až potud lze se zmíněným autorem souhlasit; z jeho postřehu ovšem vyvodíme jiné důsledky. Znamená-li „amen“ pro křesťana „staň se“, pak musí být nutně křesťanská modlitba ze své povahy plná naděje. Neomezuje se na přita-

kání Božímu dílu (ačkoli i to by mělo být, samozřejmě, její součástí!), ale otevírá věřícího křesťana budoucnosti a uvádí jej do pohybu, pohání jej vpřed.

Všímá si toho i *Katechismus katolické církve* v č. 2630: „Téměř neznámy jsou v Novém zákoně modlitby nářků, zatímco jsou časté ve Starém zákoně.“

NADĚJE NA VĚČNÝ ŽIVOT

Co způsobuje tento rozdíl mezi židovstvím a křesťanstvím, když víme, že naše víra vyrostla na základech dávné víry Izraele? Zmiňovaný *Katechismus* to napovídá, když pokračuje slovy: „Ve vzkříšeném Kristu se prosba církve už opírá o naději, i když ještě čekáme a musíme každý den usilovat o obrácení“ (tamtéž).

Rozdíl je tedy dán naší vírou ve vzkříšeného Krista, ze které vychází rovněž víra ve věčný život, jak se zcela zřetelně vyjadřuje svatý Pavel: „Káže-li se o Kristu, že vstal z mrtvých, jak mohou potom říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Není-li žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra. (...) Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli“ (1Kor 15,12-14.19-20).

Naděje je tedy nutným důsledkem základního pilíře křesťanské víry, jímž je zmrtvýchvstání Páně. Je třeba si uvědomit, že židovství se v celých svých dějinách jen zřídka přiklánílo k víře ve věčný život, farizejské hnutí je totiž oproti (v této věci a z židovského pohledu!) mnohem „pravověrnějším“ saduceům skutečně výjimkou (srov. Lk 20,27nn.; Sk 23,6nn.). Starý i současný judaismus víru v posmrtný život buďto nezná nebo si jej představuje velmi nezřetelně jako ja-

kési živoření v *šeólu* (podsvětí), nikoli v tradičním křesťanském rozrůznění na nebeskou blaženost a zoufalství pekel. Jen v pozdně biblickém židovství se víra Izraele opatrně otevírá naději na věčný život (a to nejspíš pod vlivem řecké kultury), aby se poté, co ji křesťanství přijme definitivně za svou, od ní znovu odvrátila.

Naděje je tedy typickým postojem křesťana, který vyrůstá z Kristova vzkříšení a upírá se tak i k příslibu věčného života. To se nutně, mimo jiné, projevuje v modlitbě, která je školou naděje jak pro toho, kdo se modlí (neboť se učí na Boha obracet s důvěrou, kterou mu vnuká Kristovo vzkříšení), tak pro toho, kdo je svědkem křesťanské modlitby (neboť v modlícím se učedníkovi Ježíše Krista může tuto naději zahlédnout).

HISTORICKÁ NADĚJE A DŮVĚRNOST V MODLITBĚ

Tím se ovšem zdaleka nechce říci, že křesťanova modlitba je nebo může být plná naděje jen s ohledem na naši věčnost. Zakládá totiž nejen *eschatologickou naději* (tj. naději, že nás po smrti čeká věčný život), ale i *naději historickou* (tj. naději, že se o nás Bůh stará teď a tady!).

Také křesťanství zná nebo by přinejmenším mělo znát (podobně jako židovství!) naději „pro tento čas“, neboť tak jako Izrael se i církev snaží číst lidské dějiny jako dějiny spásy, tedy dějiny, ve kterých Bůh není nečinným divákem, ale také do nich nezasahuje jako pohanský *Deus ex machina*, jak se to prezentuje v řeckých divadelních hrách. Bůh tajemně a diskrétně vstupuje do lidských dějin a účinně, byť ne proti vůli konkrétních lidí, je vede k uskutečnění svého odvěkého plánu, kterým není nic jiného než

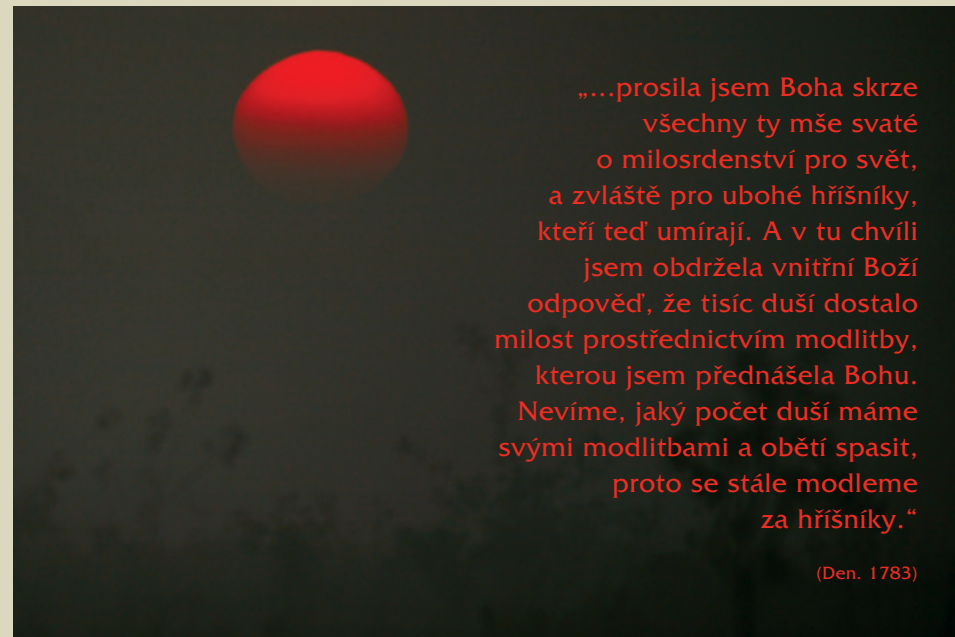
důvěrné společenství s ním. A to je společenství, které již můžeme zakoušet, byť ještě ne zcela dokonale. Takže je namístě jak historická naděje (ono „již“), tak i naděje eschatologická (ono „ještě ne“).

Oproti židovství má však křesťanská modlitba k historické naději ještě jeden důvod! Je jím pravda o Bohu, jak nám byla zjevena naším Pánem Ježíšem Kristem. Je to obraz Boha, který je milujícím Otcem nejen svého Syna, ale i nás, jeho adoptivních synů a dcer. Právě proto se můžeme odvážit v modlitbě Boha oslovit „Otče“, ba „Otče náš“ (srov. Mt 6,5nn.; Lk 11,1nn.). Naděje zde přerůstá v důvěru, která je vírou i láskou, dovedenou do důsledku: věřím-li pevně tomu, co mi o Bohu zjevuje Ježíš, nemohu mu nedůvěřovat, a pokud jej miluji z celého srdce, také nemohu jinak než mu důvěřovat.

Katechismus katolické církve nás tedy vede naprosto správným směrem, když

nám poukazuje na skutečnost, že v Novém zákoně jsou modlitby nářků takřka neznámy. Nechce se tím říci, že by křesťanská modlitba měla být prostá jakéhokoli utrpení, tápání v temnotách nebo obav z budoucnosti. To všechno přece vidíme i na modlitbě Ježíše Krista v Getsemanech! A přesto je tato jeho modlitba vzorem křesťanské modlitby, jak to velmi výrazně naznačuje evangelista Marek, který ji odívá do struktury modlitby Otčenáš (srov. Mk 14,36-38). To, co totiž odlišuje Ježíšovu modlitbu v Getsemanech od některých starozákonních modlitebních nářků, je věta: „Avšak ne co já chci, ale co ty (chceš)!“ (Mk 14,36b). V této větě totiž zaznívá jak Mariino „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38), tak naše „buď vůle tvá“ (Mt 6,10b).

To je křesťanská modlitba, to je modlitba plná naděje, ve které „amen“ znamená důvěřující a odevzdané „ať se tak stane“.

„...prosila jsem Boha skrze všechny ty mše svaté o milosrdenství pro svět, a zvláště pro ubohé hříšníky, kteří teď umírají. A v tu chvíli jsem obdržela vnitřní Boží odpověď, že tisíc duší dostalo milost prostřednictvím modlitby, kterou jsem přednášela Bohu. Nevíme, jaký počet duší máme svými modlitbami a obětí spasit, proto se stále modleme za hříšníky.“

(Den. 1783)

JAROSLAV HODÍK • „U STARÝCH VRAT“

PAPEŽ O NADĚJI

KOMENTÁŘ K NÁVŠTĚVĚ SVATÉHO OTCE V ČESKÉ REPUBLICE

Když se Svatý otec Benedikt XVI. chystal na návštěvu Česka, určitě vše dobře promýšlel a nechal si poradit, co by měl českým katolíkům a vůbec všem lidem, kteří ho chtějí poslouchat, říct. Takže to určitě nebude náhoda, že papež tak často mluvil o naději. Každý člověk potřebuje naději. Jak řekla jedna žena, která onemocněla rakovinou: „Bez jídla vydrží člověk prý měsíc, bez jídla a pití týden. Ale bez naděje nevydrží ani hodinu.“ Křesťané žijící v České republice vytrpěli v minulosti hodně a ani jejich současná situace není lehká. Sice nejsou už podrobeni pronásledování a útlaku, ale důvodů k nářku a stěžování je dost. Ostatně nikdy v dějinách nebyla situace křesťanů příjemná. Podle Kristových slov: „Mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.“ O to důležitější je to, co nám Benedikt XVI. řekl. Naděje je přesvědčení či očekávání, že se dosáhne vytouženého cíle, že něco dobře dopadne. Naděje může být planá, když se zakládá na velmi křehkých bodech, anebo opodstatněná, hraničící s jistotou, pokud je založena na pevných, jistých bodech. Pro nás křesťany platí z velké části totéž, co pro ostatní občany této země: děláme si starosti nejen o spásu duší (což je vlastně základní starost věřícího člověka), ale i o to, jak bude vypadat naše budoucnost v zaměstnání, v rodině, jaký bude vývoj této země apod. Jsou to otázky a starosti určitě opodstatněné.

V lidské společnosti působí totiž nejen dobré a ušlechtilé proudy a osobnosti, ale i špatné a vyložené hříšné touhy a lidé. Svatý otec si toho je vědom, a proto začal

svou homilií na brněnském letišti 27. září citací Kristových slov, jak jsou zachycena v Matoušovu evangeliu: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). Ano, jen v Bohu je jistá a spolehlivá naděje, protože on má prostředky k tomu, aby ulevil, pomohl člověku v každé jeho tísní. Proto Kristus říká: „pojdte ke mně všichni“ – všichni, se všemi starostmi, obtíženi nejistotou, strachem a bolestí. A neodejete bez potěšení a občerstvení. Bůh ovšem nepůsobí jen přímo, skrze zázračné jevy a milost. Často si přeje působit skrze člověka, kterého stvořil a hojně obdaroval mnohými schopnostmi. Jenže – a i o tom Benedikt XVI. mluvil v Brně – lidský pokrok a vynálezy mohou být zneužity, mohou sloužit vyložené zlým účelům. V návaznosti na svou encykliku „Spe salvi“ papež řekl: „Všichni víme, že tento pokrok je dvojznačný: otevírá možnosti pro dobro, zároveň má však i negativní dopady. Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a jistě potřebné, leč nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti. Ano, člověk potřebuje být osvobozen od materiální tísně. Mnohem podstatnější však je, aby se zachránil před zlem, které postihuje ducha. A kdo jiný jej může zachránit, ne-li Bůh, který je Láska a zjevil svou tvář všemohoucího a milosrdného Otce v Ježíši Kristu?“ Ano, evangelium, poselství Ježíše Krista, nám dává naději, že lidstvo bude schopné – pokud tomu evangeliu bude naslouchat – žít v pokoji a bratrství.

K představitelům politického a občanského života mluvil papež na Pražském hradě 26. září o tom, že se křesťanství už v minulosti osvědčilo v procesu budování pokojného soužití: „Je však také pravda, že křesťanské kořeny pozoruhodně živily smysl pro odpuštění, usmíření a spolupráci, který umožnil lidu této země nalézt mír a který byl znamením nového začátku, nového sjednocení, obnovené naděje. Není to právě tento duch, který současná Evropa potřebuje?“ Každý upřímný křesťan přizná, že v minulosti (i té velmi čerstvé) bývalo náboženství příčinou nesnází a nenávisti. Ještě častěji bývalo manipulované „mocnými tohoto světa“ a zneužívané pro dosažení jejich politických cílů. Dělo se to však vždy v situaci, kdy samotní křesťané nebyli věrni Kristovu učení. Přece v evangeliu nikde není výrok, který by sloužil za záminku k násilí a nenávisti. Papež si toho je určitě vědom, a proto neváhal během ekumenického setkání v arcibiskupském paláci v Praze zdůraznit, že evangelium nikdy nepřestává inspirovat muže a ženy ke službě bratřím a sestrám.

Pokud křesťan stojí na silném základu, jakým je Kristus, je schopen podělit se o poklad pravdy, který má v evangeliu, a zároveň se nebojí ocenit vše, co je v dnešní společnosti dobré. Proto: „Z tohoto pohledu jasněji chápeme, proč křesťané musejí se všemi připomínat Evropě její kořeny. (...) Je to proto, že stále – sice jemně, ale úspěšně – dodávají kontinentu duchovní a morální výživu, jež mu umožňuje vést smysluplný dialog s lidmi jiných kultur a náboženství. Právě proto, že evangelium není ideologií, nesnaží se uzavřít vyvíjející se společensko-politické skutečnosti do strnulých schémat. Spíše přesahuje proměnlivost tohoto světa a vrhá nové světlo na důstojnost lidské osoby v každé době.“ Ano, tolik obávané setkání s lidmi jiných kultur a náboženství bude probíhat k všeobecnému prospěchu, pokud se Evropané budou držet evangelijního poselství o lidské důstojnosti zakládající se na tom, že všichni jsme Boží děti.

Ve výše uvedeném citátu Svatý otec mluví o důstojnosti lidské osoby v každé době. Toto téma pokračuje v určitém smyslu v kostele Pražského Jezulátka, kde papež zase mluvil o důstojnosti člověka, a to v každé situaci, nezávisle na jeho majetkovém stavu, věku, stupni postižení. Benedikt XVI. se zastával zejména dětí, které nikdo nemiluje, neváží si jich, které jsou obětmi násilí. Taková slova jsou určitě potěšením a pramenem naděje pro lidi, kteří možná trpí pocitem méněcennosti, a zároveň povzbuzením pro všechny, kteří se věnují charitativní práci. Víme však, že ti, kterým se věnuje pozornost charitativních zařízení (církvních a všech jiných), to jsou často lidé, které dnešní společnost považuje za málo důležité, méněcenné, ba zbytečné. Poselství o Bohu, který miluje všechny lidi a považuje je za stejně dů-

stojné, má pro tyto lidi velkou cenu, možná někomu vrátí i smysl života.

K mládeži shromážděné ve Staré Boleslavi papež promluvil: „Milí přátelé, je jasné, že v každém mladém člověku je touha po štěstí, občas spojená s jakýmsi neklidem; touha, kterou však dnešní konzumní společnost využívá špatným a odcizujícím způsobem. Je třeba brát vážně toto usilovné hledání štěstí. Vyža-

duje si skutečnou a vyčerpávající odpověď.“ Totéž platí pro každého člověka – chce být šťastný a cestu k tomu hledá po celý život. Kristus, který o sobě říká: „Já jsem cesta, pravda, a život“ (Jan 14,6), je cestou ke štěstí a naději. Cesta následování Krista vede k řešení různých problémů, se kterými bojuje lidská rodina. Je to cesta naděje.

Bogdan Pelc ■

MODLITBA JAKO ŠKOLA NADĚJE

Prvním, pro naději podstatným místem, kde je možné se jí učit, je modlitba. I když mě už nikdo neposlouchá, Bůh mi naslouchat nepřestal. Když už nemám nikoho, ke komu bych hovořil, koho bych oslovil, k Bohu mohu mluvit sálem. Když už mi nemůže pomoci nikdo – kde se jedná o těžkost nebo očekávání převyšující lidskou schopnost doufat – on mi může pomoci. I když jsem byl zahnán do nejposlednější osamělosti: ten, kdo se modlí, není nikdy úplně sám. Ze svých třinácti let ve vězení, z nichž devět prožil v naprosté izolaci, nám zanechal nezapomenutelný kardinál Nguyen Van Thuân velmi vzácnou knížečku: Modlitby naděje. Během třinácti let vězení, v situaci zjevné beznaděje se mu Boží naslouchání a možnost s ním hovořit staly rostoucí silou naděje, která mu po jeho propuštění umožnila stát se svědkem naděje – velké naděje, která ani v nocích osamělosti nezaniká.

Úzkou vnitřní souvislost mezi modlitbou a nadějí velmi pěkně vyložil svatý Augustin v jednom svém kázání o prvním Janově listě. Modlitbu definuje jako cvičení touhy. Člověk byl stvořen pro jednu obrovskou věc – pro Boha samého, aby jím byl naplněn. Jenže jeho srdce je příliš úzké pro tuto velkou věc, která mu je určena. Srdce musí být rozšířeno. „Zatímco Bůh udělení daru (sebe samého)

odkládá, posiluje naši touhu; skrze touhu rozšiřuje naše nitro; a tím, že ho rozšiřuje, činí ho schopnějším přijmout (jeho samotného).“ Augustin se odvolává na svatého Pavla, který o sobě tvrdí, že žije upřen k tomu, co je před ním (srov. Flp 3,13). Následně pak užívá velmi krásného obrazu, aby popsal průběh rozšíření a přípravy lidského srdce: „Představ si, že tě Bůh chce naplnit medem (obraz Boží něžnosti a jeho dobroty). Jsi-li ale zcela naplněn octem, kam chceš dát med?“ Nádoba, tj. srdce, musí být nejprve rozšířena a následně vyčištěna: musí být zbavena octa a octové příchuti. To stojí práci, bolest, ale jen tak je možné dosáhnout způsobilosti k tomu, k čemu jsme určeni.

Úryvek encykliky Benedikta XVI. o naději – „*Spe salvi*“ (Paulinky 2008)
Knihu si můžete objednat na adrese:
Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,
e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

BOŽÍ PŘÍTOMNOST

NEUHLAZENÉ ZAMYŠLENÍ O VÁNOCÍCH

Zpráva evangelia o Božím narození uklidňuje vzpou, která se v nás vzmáhá vůči všemu, co lidé vytvořili během dvou tisíciletí kolem Vánoc. Kolem Betléma vznikly tisíce „přístaveb“, takže je těžké dobrat se jádra události, která je u začátku našeho letopočtu. Není to námitka proti tradici. Když vznikala, měla v sobě určitě tvůrčí čerstvost a vůni novoty; něco dokázala přiblížit a zpřítomnit. Jenomže patina dějin a prach času vytvořily rutinu, zajeté koleje, do kterých zapadá dokonce i ten, jehož náboženská tradice zajímá stejně jako psa pátá noha.

Potřebujeme návrat k evangeliu. Jenomže toho se člověk bojí. Nikdy není jisté, k čemu může vést, jak dopadne konfrontace s tím, co je neznámé. Bezpečnější je zůstat na okraji života, mít radost z papírových nebo sádrových jesliček, ze stromečku, který po několika týdnech zmizí, zazpívat koledu při bohatě prostřeném stole, možná ještě připojit zážitek z noční výpravy na půlnoční. To je ale vše.

Bylo k tomuto všemu nutné ono Boží bláznovství, které Ho vedlo k tomu, že vešel do lidského světa? Kdo to potřeboval? Přece bez toho, aby se Bůh míchal do lidských záležitostí, si lidé vedli velice dobře: rodili se a umírali, dělali obchody a přicházeli o všechno, těšili se a plakali, vedli spory a uzavírali přátelství, tloukli se navzájem ve válkách a slavnostně uzavírali mír, milovali se a dopouštěli se nevěrností. Možná, že pro člověka bylo dokonce snazší žít jen v lidské dimenzi. A pokud si nedokázal poradit

s problémy nebo s přírodou, vzýval bohy, které sám vytvořil, a pak život pokračoval dál. Někteří cítili, že toto nestačí, stěžovali si, že v sobě cítí prázdnotu, ale většině to nevadilo. Konec konců Bůh přece nepřišel, aby zbavil pocitu prázdnoty několik lidí, kterým byla skořápka lidské dočasnosti příliš těsná. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (srov. J 3,16).

Jenomže tato láska, namísto aby život usnadnila, zkomplikovala ho a začala tížit. Boží přítomnost nikdy neusnadňovala život. Pro Boha však lidská realita také nebyla snadná. Vešel do ní tak primitivním až pobuřujícím způsobem, že člověk pak musel po celá staletí tuto Boží „chybu“ opravovat a zahalovat Jeho nahotu, nejprve senem, a pak zladeným uměním.

Člověk se postaral o Boha, dal mu patřičné místo, jenže od toho okamžiku přestal Bůh člověka zneklidňovat.

S úctou nad strohým textem Lukášova evangelia, ve kterém není důstojnost genealogie ani popis poklony mudrců, dokonce ani kriminální čin, který na dětech v Betlému spáchal Herodes, čteme slova: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých.“ (Lk 2,34) Dnes bychom mohli říct: On je dán k obrácení hierarchie hodnot a proměně toho, čím se člověk sytil.

Člověk se ale tvrdohlavě stále vrací ke svému korytu, jako pomatený hledá dobré bydlo – podle vyjádření Einsteina – hledá ideál svině.

Bůh se narodil v jeslích, v prostoru na samotné hranici chudoby. Po celý svůj pozemský život budoval své Království z postižených, bezdomovců, celníků, cizoložnic, nevzdělaných pastýřů, z lidského „prachu“, ze společenského „smetí“, ze všech odsunutých, vyhozených, zapomenutých, kteří však nebyli nakaženi touto kulturou užívání si.

Tito všichni se nebáli s ním setkat.

FOTO: ARCHIV ABM

SLEPÝ, ŽEBRÁK, ALE PLNÝ NADĚJE...

ROZHOVOR S BISKUPEM LITOMĚŘICKÝM JANEM BAXANTEM

❖ „Ať vidím,“ (Mk 10,51) bylo přání slepého žebráka, který plný naděje stanul před Kristem. Prozradíte nám, otče biskupe, co vás na těchto slovech tak zaujalo, že jste je zvolil za své biskupské heslo?

Tato slova evangelia mám v srdci už dlouho, snad od okamžiku kněžského svěcení. Tehdy jsem, jako mladý kněz, meditoval žebrákův výkřik a uvědomil

jsem si, že ten ubohý člověk se nechtěl jenom koukat, ale chtěl prohlédnout. „Ať vidím!“, úpěnlivá prosba k Ježíši pro mě znamená: ať prohlédnu, abych viděl pravdu o sobě a abych viděl druhé lidi alespoň trochu tak, jak je vidí Ježíš.

❖ Bartimaios, slepý žebrák, silou naděje odhodil plášť, který mu skýtal ochranu a jistoty, a běžel k Pánu Ježíši. Zdá se, že dnes lidem často chybí naděje Bartimaia... Co pomáhá a co brání člověku dnešní doby, aby byl plný naděje?

Zdá se mi, že dnešním lidem, našim bratřím a sestrám, chybíme my, kteří bychom byli lidmi naděje. Lidé potřebují vidět někoho, kdo nenaříká, stále jen nekritizuje, neodsuzuje, kdo nespolehá jen na sebe, ale na Pána Boha. Říkají: něco musí být. Pomozme jim pochopit, že Někdo musí být.

❖ Kardinál Trochta po svém návratu do Litoměřic v roce 1968 řekl: „Neustaneme v hledání cest...“ Vy jste převzal vedení litoměřické diecéze po čtyřiceti letech od této události, abyste hledal cesty k lidem a vedl je k setkání s Kristem. Jak najít cestu k dnešnímu člověku? Co vám v tom nejvíce pomáhá?

K dnešním lidem se můžeme dostat velmi snadno, protože žijeme mezi nimi a máme je přece rádi. Jen se chovejme tak, jako se choval Kristus: ke každému člověku Ježíš přistupoval s osobním zaujetím. Přistupujme i my k nim podobně. Lidé pro nás nesmějí být davem, ale společenstvím jednotlivců.

❖ Toto číslo vychází po návštěvě Svatého otce v České republice. Jaké poselství naděje pro vás osobně pramení z této návštěvy?

Přítomnost Svatého otce snad zapůsobila na každého. Čím to je? Domnívám se, že jeho noblesa, tichost, pokoj a vzdělanost mají svůj zdroj v jeho nitru. Poselství naděje vidím i v tomto: pečovat o své nitro, žít s Bohem v přátelství, a tak být šířitelem Božího míru, má smysl. Mohu se totiž tak stávat účinnějším Božím nástrojem.

❖ Jistě máte také své osobní zážitky a vzpomínky z návštěvy Svatého otce. Mohl byste se o některou podělit s našimi čtenáři?

Setkal jsem se se Svatým otcem v Římě několik dní před jeho příjezdem do ČR. Tehdy mně radostně sdělil: „brzy se uvidíme, už v sobotu“. A když jsem měl příležitost mu na letišti v Praze opět podat ruku, aniž bych mu cokoliv řekl, on sám prohodil: „Litoměřice, už jsem tady.“ Nemohl jsem se ubránit dojetí, že si dobře pamatuje a každého vnímá osobně. Je to

pro mne zážitek i vzpomínka, ale především poučení, abych konal také tak.

❖ Vánoce jsou časem naděje, kterou přináší světu Kristus. Prosím vás, otče biskupe, o slovo k Vánocům a o pozhnaní čtenářům „Apoštola“...

Oprávněně se od nás křesťanů očekává, že jsme Kristovými reprezentanty. Vůbec to není nadsázka, je to pravda. Velice bych si přál, kdyby se nám všem podařilo si toto více uvědomovat, a tedy o Pánu Ježíši opravdu svědčit, být pro Pána Ježíše zapálen, k Pánu Ježíši se v tomto světě před ostatními lidmi hlásit svým způsobem života a přesvědčit sebe i druhé, že Ježíš se o Vánocích narodil pro nás a pro všechny lidi. Přeji všem pozhnané Vánoce a rád všem žehnám na přímluvu Panny Marie Bohorodičky.

Děkuji vám za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

FOTO: JAROSLAV HOĐÍK

KRIZE NADĚJE

Poslední večere je naše „svátost naděje“, ale je to také chvíle, ve které se veškerá naděje zdála být pohřbena. Ježíš uzavřel novou smlouvu, po které jeho učedníci tak toužili, přesně v okamžiku, kdy se to zdálo nemožné. Slavil s nimi nový vítězný exodus před porážkou, před útekem učedníků, kteří popřeli, že ho vůbec znají. Naděje se neustále obnovuje skrze krize. Je to tak proto, že to, do čeho vkládáme svoji naději, je mimo naše představy.

Abrahám je vyzván, aby se vydal na cestu do zaslíbené země, ale není schopen si představit, jak tato země vypadá. Jakmile se tam jeho potomci usídlili, byla jim vzata. To, co se zdálo být cílem a vyplněním, bylo teprve prvním krokem. Byli nuceni vzdát se toho, do čeho svou naději vkládali, aby našli naději hlubší.

David dostal příslib, že jeho národ bude trvat navěky. Naděje na to se však v okamžiku, kdy na kříži zemřel Kristus, potomek jeho rodu, zdála zcela nereálná. Stalo se tak proto, aby se příslib mohl vyplnit tak, jak by si to David nikdy nedokázal představit. Takže: máme naději, ale nejsme schopni pojmout její předmět. Ve své podstatě je předmětem naší naděje Bůh, a Bůh je nepochopitelný, mimo veškeré lidské představy. Naděje proniká až za oponu skrývajících Boží přítomnost. náš zrak nedokáže proniknout tmou a poznat toho, který je předmětem naší naděje.

Historie naděje je tedy zároveň historií krizí. Bůh nás přitahuje k hlubší naději

skrze to, že nás zbavuje našich malých tužeb a přání. Pokud zažíváme krizi naděje, není to konec světa. Je to jedna z etap naší poutě k cíli, který je předmětem naší naděje – poutě do Božího království. Pokud bychom neprožívali krize, znamenalo by to, že se děje něco nesprávného. V okamžicích nejistoty nám padají šupiny z očí a my ztrácíme ze svého zorného pole naše malé naděje, směřujeme svůj zrak skrze oponu, za kterou má naše naděje svůj zdroj.

Musíme v sobě najít odvahu postavit se krizi místo toho, abychom se tvářili, že zmizí sama. Jeden z autorů řekl: „Světlo je v srdci tmy; jitřenka vstane tehdy, když se naplno ponoříme do tmy.“ Bůh ničí naše naděje a neplní je, vede nás skrze prohry, abychom mohli sami kráčet za nadějí, která je nepředstavitelná. Jsme zbavováni našich malých nadějí, abychom odhalili naši poslední, největší naději. Mít v sobě naději znamená být poutníkem. A pout znamená překonávání krizí a krácení dále. Je to skoro tak, jako by nás Bůh zbavoval balastu pro další etapu naší cesty.

Naděje je jako jitřenka. Život naděje znamená neustálé procházení ze tmy ke světlu. Často procházíme od optimismu skrze zoufalství k nové naději. Jeden z teologů řekl, že hudba Mozarta je tak úžasná proto, že má v sobě veliké „ne“, po kterém přichází triumfální „ano“. Tma je porážena. Přichází nový den. Mnoho žalmů nás vede skrze zoufalství k chvále Boha.

Je těžké uvěřit tomu, že my katolíci jsme lidmi naděje. Jistou neděli přišla do jednoho katolického kostela protestantka, která po mši svaté řekla svému známému knězi: „Tato mše byla strašně smutná.“ V našich kostelích často chybí radostný zpěv lidí, kteří odhalili poslední a největší naději.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

NADĚJE

Nejhlubší vnitřní motivační síla, která je schopná pozvednout a vrátit k životu. Něco, co dává smysl životu, i když všechno zklame. Ta, která „umírá“ poslední. Ctnost, díky které se člověk nevzdává. Pilíř světa. Obruč, která brání, aby srdce puklo. Kotva pro loď našeho života. V psychoterapii: víra v mé budoucí já.

Toto je jen několik málo definic naděje. V Katechizmu katolické církve čteme: „Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehnáme na

své síly, ale na pomoc Ducha svatého.“ (KKC 1817) Předmětem této naděje je nebeské království a pokud bychom pokračovali v rozjímání, nakonec bychom řekli, že v podstatě je to Bůh sám. Velice inspirativní a zajímavá jsou slova, že naděje je ctnost, kterou toužíme po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristu a nespolehnáme na své síly, ale na pomoc Ducha. „Ctnost naděje odpovídá na touhu po štěstí, kterou Bůh vložil do srdce každého člověka; přijímá očekávání, která podněcují lidskou činnost; očišťuje je a zaměřuje k nebeskému království; chrání před malomyslností; je oporou ve chvílích opuštěnosti; rozšiřuje srdce v očekávání věčné blaženosti.“ (KKC 1818)

Poselství o Božím milosrdenství je poselstvím naděje, protože nás vede k důvěře Bohu a otevírá pro přijetí Jeho milosti prostřednictvím Ducha svatého. Ale nejen to. V „Deníčku“ sestry Faustyny můžeme dokonce najít slova: „Milosrdenství Boží, budící důvěru navzdory naději.“ (Den. 949) Bůh, který je předmětem naděje, se zároveň stává pomocí k jejímu uskutečnění.

Na Zelený čtvrtek v roce 1934 Pán Ježíš řekl sestře Faustyně: „Přeji si, abys přinesla sebe v obět za hříšníky, a zvláště za ty duše, které ztratily naději v Boží milosrdenství.“ (Den. 308)

Celý „Deníček“ je v podstatě výzvou k naději. „Nechť vkládají naději do mého milosrdenství největší hříšníci.“ – vyzývá Pán Ježíš. (Den. 1146)

Sestra Faustyna se celá obětuje za ty, kteří ztratili naději v Boží milosrdenství a kteří „před ostatními mají právo na důvěru v Boží milosrdenství“. (Den. 309, 1146) Neustále povzbuzuje k naději:

„I když je hřích propastí zloby a nevědomosti, přesto jej s cenou za nás zaplacenou vůbec nelze srovnávat – proto ať každá duše důvěřuje v utrpení Pána, nechť má naději v milosrdenství.“ (Den. 72) Píše, že to není velká věc milovat Boha, když se dobře daří, ale právě tehdy, kdy se naše plány zdají zmařené, milovat Boha pro něho samého a do něj vložit naději.“ (srov. Den. 995)

Faustyna ví, o čem píše. Ona sama také prožívá krize naděje. Už na začátku „Deníčku“ můžeme najít popis události, který končí vyznáním Faustyny: „Ježíši, důvěřuji ti, proti vši naději, navzdory všem pocitům odporujícím naději, které jsou ve mně. Čiň se mnou, co chceš, nevzdám se tě, vždyť ty jsi zdroj mého života. A jak strašná jsou ta duševní muka, může pochopit ten, kdo sám podobné chvíle prožíval.“ (Den. 24) V další části „Deníčku“ si můžeme přečíst: „Chápu duše, které trpí navzdory naději, protože jsem sama tento oheň zakusila. Ale Bůh nedá nad síly. Často jsem žila nadějí navzdory naději a svou naději jsem posunula k celkové důvěře v Boha.“ (Den. 386)

Veliký význam má v životě Faustyny Eucharistie. V hostii přijímá toho, který je předmětem naděje, který ji proměňuje a zároveň v ní posiluje naději. Adorace se pro ni stává příležitostí k velebení Boha, který je jedinou opravdovou nadějí, proto vyznává: „Hostie svatá, jediná naše naděje uprostřed zničení našich nadějí a snah...“ (Den. 356)

Celý život Faustyny a poselství, které pro nás pramení z „Deníčku“, nás všechny vedou k velebení Pána slovy Te Deum: „Ať spočine na nás tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe. Pane, k tobě se utíkáme, ať nejsme zahanbeni na věky.“

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.“

(Deníček 476)

KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,
v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova hlásání poselství milosrdenství, formace apologetiky Božího milosrdenství a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Světlová Králové n/Labem
■ Křofundě 81/6, 128 00 Praha 2

P. SOPOČKO VE SVĚDECTVÍ SESTRY FAUSTYNY

3. ČÁST

Sestra Faustyna viděla, kolika utrpením a překážkám musí čelit P. Sopočko, který hlásal Boží milosrdenství, a netajila, že satan se bude neustále stavět proti tomuto dílu: „Jistého dne jsem vnitřně uviděla svého zpovědníka, kolik bude trpět. – Přátelé tě opustí a všichni budou proti tobě, i tělesně zeslábněš. Viděla jsem tě jako hrozen vína vyvolený Pánem a hozený do lisu utrpení. Tvá duše, otče, bude naplněna v jistých chvílích pochybnostmi o tomto díle i o mně. A viděla jsem, jako by sám Bůh byl proti tobě, a zeptala jsem se Pána, proč s ním tak jedná, jako by mu ztěžoval to, co přikazuje. A Pán mi řekl: „Takto s ním jedná na důkaz toho, že to dílo je mé. Řekni mu, ať se ničeho nebojí, můj zrak je k němu obrácen ve dne v noci. V jeho koruně bude tolik korun, kolik duší se skrze toto dílo spasí. Neodměňuji za úspěch v práci, ale za utrpení.“ (Den. 90)

Sestra Faustyna svého zpovědníka neustále podporovala v utrpení a obětovala na jeho úmysl mši svatou, přijímání, skutky kající, vnitřní vnuknutí, osvícení a všechny akty Boží lásky (srov. dopis ze dne 20. září 1936, Krakov). Prosila dokonce Pána Ježíše, aby na ni přenesl utrpení, které mělo potkat P. Sopočka. Jednoho dne se toho nahromadilo tolik, že začala plakat. Pán Ježíš jí tehdy řekl: „Má dcero, proč pláčeš, vždyť sama jsi chtěla obět tohoto utrpení; věz, že je to maličká část, to, co jsi za tu duši přijala. On trpí ještě víc.“ A zeptala jsem se Pána, proč s ním takto nakládáš? Pán mi odpověděl, že pro trojnásobnou korunu, která je pro něho určena: panictví, kněžství a mučednictví.“ (Den. 596)

V „Deníčku“ a ve své korespondenci sestra Faustyna ukazuje a potvrzuje P. Sopočka jako kněze, kterého Bůh velice miluje (srov. Den. 61, 676, 962, 1253, 1792), sjednoceného s Bohem v modlitbě a skrze utrpení pro slávu Božího milosrdenství úzce sjednoceného s ukřižovaným Ježíšem (Den. 1259, 1402).

Sestra Faustyna zdůrazňuje pokoj a trpělivost, se kterou její zpovědník přijímá utrpení. Konstatuje, že Bůh dopouští tato utrpení, aby se tímto způsobem projevila svatost jeho duše (Den. 88, 573, 1601). V dopise z Krakova ze dne 21. února 1938 píše o této osobní svatosti P. Sopočka. Děkuje Bohu za dar moudrého, vzdělaného a zkušeného zpovědníka (Den. 962), díky kterému je věrnější Boží milosti (Den. 61) a může bezpečně jít cestou k vrcholům svatosti, aniž by se bála pádu do propasti. Z dopisů vyzařuje veliká důvěra a úcta ke zpovědníkovi. Nejčastěji se sestra Faustyna podepisuje pod těmito dopisy jako „duchovní dcera“. Svému zpovědníkovi sděluje všechny, i ty nejmenší události ze svého modlitebního a vnitřního života i přesto, že P. Sopočko jí několikrát odepisuje, že s těmi záležitostmi se může klidně obracet na otce Andráše (zpovědníka sestry Faustyny v Krakově).

Faustyna konstatuje, že P. Sopočko dokáže nést nejen své břemeno, ale také bere na sebe břemena ostatních. Nazývá ho svítícím sloupem na Božích cestách, který sám žije ve světle a jiné osvěcuje. (srov. Den. 838). Na mnoha místech ve svém Deníčku zdůrazňuje jeho velikou pokoru v šíření

úcty k Božímu milosrdenství (Den. 573, 838), odvahy, se kterou čelil všem bouřím, které na něj útočily, aniž by byl z toho znechucený, netrpělivý – a pořád čerpal sílu a moc od Boha (Den. 1586).

Sestra Faustyna nazývá P. Sopočka horlivým apoštolem Božího milosrdenství, neúnavně hlásajícím slávu Božího milosrdenství (srov. Den. 676). Zdůrazňuje únavu kněze na této cestě, ale zároveň vidí živé plody jeho práce (Den. 346, 1014).

Sestra Faustyna umírá s vědomím, že teprve okamžikem smrti se začíná její mise (Den. 1729). Tušila, že dílo Božího milosrdenství se bude na zemi rozvíjet, a proto v jednom ze svých dopisů P. Sopočkovi napsala: „Těžkosti a protivenství vůči tomuto dílu jsou jen zkouškou a zkušeností, a tak bychom je měli brát – nikdy jako důkaz toho, že toto dílo není milé Bohu. Právě naopak – právě proto, že je Bůh chce, je tak pronásledované a musí se ho dotknout oheň zkoušky.“ (Krakov, 21. února 1938).

Po smrti sestry Faustyny P. Sopočko nadále šíří úctu k Božímu milosrdenství. Toto poselství hluboce proniklo duši tohoto kněze a ovlivnilo jeho postoje a směry působení. Proto také není možné dívat se na jeho život a práci bez pohledu skrze Boží milosrdenství. On sám o sobě řekl: „Po celý svůj život jsem se snažil velebit Boha v jeho milosrdenství, protože vždy jsem cítil milosti, které jsem se cítil nehoden obdržet.“

P. Michal Sopočko byl připravován sestrou Faustynou k různým těžkostem a dokonce i na to, že celé dílo bude ve stavu jakoby celkového zničení. Proto také, s vděčností vůči Apoštolskému stolci, ale zároveň s obrovskou bolestí přijímá instrukce obsažené v dopisu Kongregace pro Nauku víry ze dne 6. března 1959 zakazující šířit prvky úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny.

P. Sopočko mezi sestrami

P. Sopočko je přesvědčen, že rozhodnutí Kongregace přispělo k očistění forem úcty k Božímu milosrdenství, což on sám by nebyl schopen udělat, a také přinutilo teology zpracovat základy pro tuto úctu.

P. Sopočko umírá v den svátku sestry Faustyny, 15. února 1975, v Białymstoku (Polsko). Nedožil se nové instrukce Kongregace vydané roku 1978, rušící zakázy ohledně úcty k Božímu milosrdenství obsažené v instrukci z roku 1959.

Popis P. Michala Sopočka na základě svědectví sestry Faustyny ukončíme slovy Pána Ježíše, které zapsala sestra Faustyna dne 30. srpna 1937: „...tu jsem byla obzvláště spojena s Pánem, který mi řekl: Je to kněz podle mého Srdce, jeho námahy mi jsou milé. Vidiš, má dcero, že se má vůle musí stát a to, co jsem ti přislíbil, dodržuji. Skrze něho rozsévám útěchy trpícím a ztrápeným duším; skrze něho se mi zalíbilo rozhlásit úctu k mému milosrdenství a skrze toto dílo milosrdenství se ke mně přiblíží více duší, než kdyby on ve dne v noci rozhřešoval až do konce svého života, neboť takto by pracoval jen do konce života, a skrze toto dílo bude pracovat do konce světa.“ (Den. 1256)

Proces blahorečení P. Sopočka začal 4. prosince 1987. Dne 28. září 2008 byl P. Sopočko v Białymstoku blahorečen.

s. Małgorzata Smilgin ZSJM ■

KAŽDÝ, AŽ PROŠEL ČÍMKOLIV, MŮŽE BÝT ZNOVUZROZEN

Poutní kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě je obohacen o novou křížovou cestu, kterou u příležitosti slavnostní mše sv. ke svaté Faustyně požehnal v neděli 4. října brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle.

Přes nepříznivé, chladné počasí přijeli do Slavkovic věřící nejen z blízkého okolí, aby se zúčastnili slavnostní mše svaté ke cti svaté Faustyny Kowalské. Po této mši brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle požehnal novou křížovou cestu.

Autorem křížové cesty je umělecký kovář Pavel Tasovský, který cestu utrpení Pána Ježíše vyjádřil pomocí kovu a kamene (s kamenem pracoval Pavel Cvrkal). Zastavení křížové cesty jsou umístěna na svahu nad kostelem Božího milosrdenství a prodlužují tak prostor modlitby a rozjímání ve Slavkovicích.

Biskup Vojtěch Cikrle v kázání zdůraznil vzájemné pouto lásky, které spojuje všechny věřící, ty, kteří žijí v kláštřích nebo v kněžství, a také ty, kteří žijí v man-

želství. „Jestli máme žít opravdovým životem, máme žít pro druhé a nemáme litovat toho, když něco dáme ze svého pohodlí.“ – řekl biskup Cikrle.

Mše svatá byla sloužena ke cti sv. Faustyny. Ve Slavkovicích to je každý rok druhá hlavní pouť, která se slaví v neděli nejbližší 5. říjnu (výročí smrti sv. Faustyny). Proto také otec biskup navázal na její osobu: „A když jsem si říkal: Tak, Faustyno, co ty bys řekla lidem, kteří tam přijdou? – říkal jsem si, že ty bys neřekla: Ať se mluví o mně. Ale: Ať se mluví o tom, kterého jsem milovala nebo kterého miluji. A ten je schopen proměňovat náš život.“

Žehnání „křížové cesty“

V kontextu člověka dnešní doby a jeho problémů biskup Cikrle zdůraznil, že je třeba myslet na to, co je křesťanství. „Někdo řekne, že křesťanství je jen katechizmus, jen morálka... Ne! Křesťanství je vztah ke Kristu. A jestliže ten chybí, tak potom zůstane jenom vnější slupka, která se jakoby vyprazdňuje. Ale jestliže tento vnitřní vztah nechybí, potom člověk má důvod k tomu, aby unesl i všechny kříže svého života. A aby i tyto kříže proměňoval ve znak vítězství. A toto je také poselství toho, co bude po mši svaté, kdy má být žehnána křížová cesta.“

Po mši svaté, před žehnáním křížové cesty, otec biskup připomněl, čím je kříž. „Kříž není symbol jenom utrpení. Kříž je symbol veliké lásky. Kříž je symbol velkého vítězství. Křížová cesta je cestou života, která není definitivní.“

Biskup Cikrle poukázal na konečné vítězství Krista, ze kterého všichni čerpáme. Zdůraznil také, že to, s čím byla poslána sestra Faustyna – poselství o Božím milosrdenství – je poselstvím naděje. „Každý, ať prošel čímkoliv, může být zno-

Poutníci

FOTO: SIMONA SVAČKOVA

vuzrozen.“ – povzbudil přítomné otec biskup. Nakonec řekl: „Modlitba žehnání křížové cesty je prosbou o to, aby křížová cesta přinášela co největší duchovní užitek. A to je to, co přeji vám a sobě.“

Po požehnání křížové cesty byla možnost uctívání ostatků svaté Faustyny. Program pokračoval odpoledne adorací v hodině milosrdenství. Po adoraci se, poprvé v nově požehnaném areálu, konala pobožnost křížové cesty. Poutní slavnosti skončily večerní mší svatou ke svaté Faustyně.

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

SLAVKOVICE: BOHOSLUŽBY, POUTĚ, KONTAKTY

Bohoslužby: Pátek: 15.00–16.00 adorace v hodině milosrdenství, 16.00 mše svatá
Sobota: 17.00 mše svatá
Neděle: 10.30 mše svatá

SVATÁ ZPOVĚĚD – po celý rok v sobotu a v neděli od 15.00–17.00 hod.

Křížová cesta: po celý rok (kromě doby velikonoční) v pátek od 15.00 hod.

Cesta Světla: v době velikonoční v neděli od 16.00 hod.

Poutě: První hlavní pouť: Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)

Druhá hlavní pouť: Mše svatá ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Měsíční poutě: každou třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Pěší pouť k Božímu milosrdenství: poslední týden července

(podrobné informace na www.pout.cz)

Nahlašování skupin:

Kostel ve Slavkovicích je přístupný nejen v době bohoslužeb. Po předchozí dohodě je možné kostel rezervovat ke sloužení mše svaté nebo k pobožnostem. Skupiny můžete nahlásit na tel. 566 502 854, pout@slavkovice.cz

Kontakty: Infolinka: 566 502 853, info@slavkovice.cz

Adresa: Otcové pallotini, 592 32 Jámy 71

www.slavkovice.cz

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ROZHOVOR S KARDINÁLEM J. BERANEM Z ROKU 1965

5. část

...Také to bylo zajímavé, když mě vezli, abych se dostal k lékaři. Tak z těch Fabi- nic nás vezli do Prahy a když jsme jeli nějakou tou vesničkou, tak mi poslali šoféra s autem z ministerstva a také tam byl ten jeden strážce a ten říkal: „To si musíte takhle lehnout. Oni by vás mohli vidět a mohli by vás poznat.“ „Prosím vás, já jsem malý, to nejsem vidět.“ To auto také letělo těmi vesnicemi. „Ne, ne. Musíte si lehnout.“ Tak jsem musel poslechnout, tak jsem přilehl. On vzal ještě noviny, Rudé právo, a rozevřel ho. „To musíte mít takto před očima.“ Tak jsem takhle ležel a on ještě říká: „Ten prsten musíte schovat, mohl by být vidět.“ Je vidět, jak oni počítali se všemi možnostmi.

Vy máte také vřelé vzpomínky na svatého otce Jana XXIII. On si na vás osobně vzpomněl.

Ano, já jsem ho dříve neznal. Potom, to bylo 8. prosince 1962, jsem dostal breviář. Tedy nejnovější vydání breviáře v deskách kardinálské barvy a tam byl také vtištěn můj znak. To bylo zajímavé, že tam byl už vtištěn. A v druhém svazku bylo věnování. Bylo tam napsáno: „Radost a mír“.

Vaše Eminence, tuší jste z té purpurové barvy to, že vás svatý otec jmenoval kardinálem „in petto“?

No, ono bylo v novinách, že Svatý otec má tři kardinály „in petto“. A potom právě z těch výstřižku z novin ze západního Německa jsme se dověděli, že se říká, že

mezi těmi třemi jsem také já. Totiž ten breviář přivezl biskup Říma a měl mi ho osobně odevzdat. Oni to ale nedovolili a přinesli mi ho sami a řekli: „Ale nikomu to neukazovat.“ To jsem zrovna byl na ministerstvu vnitra a jak jsme hovořili, tak vidím, že ten strážce, co tam byl, že tam přinesl takový balíček. Ten ho otevřel a prohlížel. Tak jsem si říkal, co to bude. Když všichni odešli, tak to donesl a řekl: „Ale neukazujte to nikomu.“

A co jste, vaše Eminence, slyšel o svolání ekumenického koncilu? Je pravda, že jste požádal, abyste mohl jet na koncil?

Já jsem také dostal to pozvání, které dostali biskupové v Československu. Tam bylo tedy pozvání a ještě několik příloh. Že bude všechno opatřeno, abychom neměli žádné starosti, abych oznámil, kdy tam přijedu. Tak jsem ze zeptal, jestli budu mít dovoleno, a oni řekli, že to není možné. Že jsem mimo úřad. Že nesmím vykonávat úřad a že tedy nemá význam, abych tam jel. Já jsem říkal, že tam budou biskupové, kteří jsou také v penzi. A ti tam také budou. Oni mi na to řekli, že to je jiný případ, ne můj.

A jak to bylo v Papěnicích?

Tedy v Papěnicích jednou přišli, že budeme amnestováni. Já jsem potom napsal dopis Svatému otci, ve kterém jsem popsal, jaká je tu situace, a kde jsem také prosil, že bych opustil své arcibiskupství. A tak právě v té době začala už jednání s Vatikánem.

Tak mě jednou vzali autem z Papěnic na Zbraslav, kde v tom bývalém zámku byl ubytován Cassarolli, když jednal v Praze s těmi pány. Tak jsem tam přijel a on mi řekl: „Vy jste žádal Svatého otce a Svatý otec si nepřeje, abyste rezignoval. Zůstanete arcibiskupem a budeme vám říkat apoštolský administrátor.“ A potvrdil mi, že budu amnestován. Já jsem říkal, že jsem neměl žádný proces, že amnestie je jen, když je někdo odsouzen. No, oni prohlašovali, že je to amnestie. Po nějaké době jsme přišli do Mukařova u Prahy. To jsem se moc divil, protože oni říkali, že budu amnestován, ale musím bydlet stále mimo diecézi, ale nechali mě v Mukařově.

25. ledna 1965 jsem dostal oznámení od Svatého otce, že budu jmenován kardinálem na nejbližší konzistoři, a ta konzistoř bude 22. února. Jan XXIII. měl tři kardinály „in petto“. Když umřel, tak jsem mohl jako kardinál umřít s ním. Prý ale před smrtí ještě řekl, kdo byli ti tři, které měl v úmyslu jmenovat kardinály. Ten dopis, který mi přišel, byl zavřený, zalepený, ale oni určitě tušili, že budu jmenován. Už předtím se o jmenování nových kardinálů psalo. Také v tom dopise bylo napsáno, že je to „secretum“, že se o tom nesmím nikde zmiňovat. Tak jsem to neříkal ani těm ostatním biskupům, co tam byli. Byl tam pan biskup Trochta a pan biskup Machalka, tak jsem jim to neříkal. Oni potom v pondělí přišli a říkali „Tak jsme slyšeli, že budete jmenován kardinálem.“ Když už to věděli, tak jsem řekl, že jsem v pátek dostal dopis, ale nesměl jsem vám to říct. 29. ledna potom přišli tři páni z ministerstva a řekli: „My jsme slyšeli z rádia, že budete jmenován kardinálem.“ My oficiálně nevíme nic, ale nás to nezajímá. Kdyby šlo o jmenování biskupem, tak by musel mít povolení od vlády, ale kardinál

Kardinál Beran s ostatky sv. Vojtěcha

nás nezajímá. 17. února mě zavolali do Prahy a řekli: „Za tři dny poletíte do Říma.“ Já jsem řekl, že nemám nic připraveno, ani pas, nic. Oni řekli, ať nemám žádné starosti, že budu mít všechno připraveno. Také bylo zajímavé, když řekli, že pokud bych si přál mluvit se setrou a příbuznými, že by je přivezli ve čtvrtek, než odjedu. Já jsem souhlasil a oni je skutečně přivezli. Také se mě ptali: „Jak dlouho chcete zůstat v Římě?“ Já odpovídal, že tři týdny. První týden budou ty ceremonie, druhý týden bych si chtěl projít katakomby a kostely v Římě, už jsem tam dlouho nebyl, a třetí týden bych rád navštívil ty italské kněze, kteří byli se mnou v Dachau a kteří vždycky psali, až přijedeš jednou do Itálie, musíš nás navštívit. „Tři týdny.“ Výslovně jsem to řekl. To mi přisvědčili a odpoledne jsem se do- zvěděl, že jsem dostal povolení s podmínkou, že se vůbec nevrátím. Když jsem potom letěl do Říma, tak naše rádio hlásilo, že arcibiskup pražský odletěl do Říma a že si výslovně přál, aby se už nemusel vrátit. V sobotu to také psalo Rudé právo, že si Vatikán přál, abych se vůbec nevrátil. Dokonce Vatikán to musel de- mentovat. (Dokončení příště)

Zdroj www.radiovaticana.cz, zpracoval R. Pecha, redakčně upraveno

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

POLOČAS

OHLÉDNUTÍ ZA
NÁVŠTĚVOU SVATÉHO OTCE
V ČESKÉ REPUBLICE

Mše svatá v Brně. Svatý otec zrovna skončil kázání. Ticho. Stojím s fotoaparátem na tribuně pro novináře. Kolem mě jsou rozestaveny velké objektivy a kamery. Zaslechl jsem dialog dvou fotografů, asi sportovních, kteří čekají s prsty na spoušti aparátů: „Nevíš, jak dlouho to ještě bude trvat?“ – ptá se jeden. „To nevím.“ – odpovídá druhý. „A myslíš, že máme už první poločas?“

Návštěvu Svatého otce jsem prožíval spíše jako fotograf, než jako kněz. Má to své nevýhody, ale je to zároveň obohacující zkušenost. Jako kdyby mi někdo na chvíli zapůjčil oko, kterým se můžu dívat na ten „můj“ svět, ve kterém se normálně pohybují a žijí.

Je to zkušenost očisťující a zároveň povzbuzující. Očisťující, protože odhaluje a ukazuje určité nedokonalosti a vede k uvědomění toho, jak některá gesta, slova a chování jsou těžko pochopitelná pro člověka, který není věřící nebo praktikující. Povzbuzující, protože otevírá oči dobru, které je součástí „mého“ světa a které často, ponořen do tohoto světa, nejsem schopen vidět.

BRNO - SÍLA NADĚJE

Přiznám se, že první bylo překvapení. V Brně byly pro novináře určeny čtyři tribuny, kde mohli být během mše svaté. Do-

jala mě velká solidarita a vzájemná pomoc mezi nimi i přes to, že skoro každý pracoval pro jinou agenturu nebo časopis, takže v podstatě lze říci, že pro sebe navzájem byli konkurencí. Bylo opravdu zajímavé, jak krásně a vlídně spolu komunikovali, půjčovali si navzájem objektivy, počítali nebo schůdky (sloužící fotografům k tomu, aby mohli fotit nad hlavami lidí). Byly to pro mě takové „mini exercicie“, jak bychom se měli my věřící chovat vůči sobě.

Přijel Svatý otec, který hned na začátku připomněl hlavní téma své návštěvy v Brně: „Rád jsem přijal záměr, který ve své řeči již naznačil váš biskup, a to zaměřit biblická čtení mše svaté k tématu naděje: přijal jsem jej jak s myšlenkou na obyvatele této milé země, tak na Evropu a lidstvo celého světa, které prahne po něčem, o co by pevně opřelo svou budoucnost. (...) A proto, milí přátelé, jsme zde hlavně proto, abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději; ba dokonce nasloucháme Slovu, které je-

diné nám může dát pevnou naději, protože je Slovem Božím.“

Po kázání Svatého otce a po přijímání bylo ticho. Byl to v podstatě zázrak, že v dnešní době, uprostřed sto dvaceti tisíc lidí, mohlo toto ticho „přežít“. Uvědomil jsem si bohatství křesťanského společenství: je nás mnoho, jsme shromážděni kolem Slova, které přináší naději světu, a jsme schopní ticha – to znamená jsme schopni čerpat a předávat toto Slovo naděje světu.

STARÁ BOLESLAV – NÁVRAT K PRVNÍ LÁSCÉ

Ve zjevení sv. apoštola Jana můžeme najít úryvek, kde Bůh vyzývá k návratu k první lásce: „Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodleh jsi únavě. Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív.“ (Zjev. 2,3–5) Každý z nás se má k čemu vracet.

Do Boleslavi jsme přijeli brzy ráno. Nad stanovým městečkem, kde noc před příjezdem Svatého otce strávilo několik tisíc mladých lidí, pronikalo skrze ranní mlhu červeno-oranžové slunce. Šli jsme k sektoru novinářů mezi mladými, kteří spali nebo probuzeni seděli zabalení do deky. Prvkem naší víry je připravenost vydat se na cestu a schopnost nezabydlet se ve svých představách, jistotách a nadějích. Mladí se projevují v ochotě podstoupit nevýhody a rizika cesty a také v trvání té první, čisté, životním kompromisům nezaprodané láске. Proto jde o návrat k první lásce, o věrnost ideálům a hodnotám.

V kázání Svatý otec řekl: „Dnes ráno nám Pán jasně opakuje: Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! (v. 24). Jistě, je to tvrdá řeč a je těžké ji přijmout a uskutečnit. Svědectví světců a světic nám však dokazuje, že je to možné, svěří-li se člověk Kristu a spolehně se na něj. Příklad svatých povzbuzuje každého, kdo si říká křesťan,

aby byl důvěryhodný, tedy žil v souladu s principy víry, kterou vyznává.“

Během přijímání jsem byl povzbuzen pohledem na jednoho novináře, který po přijímání klečel a soustředěně se modlil na tribuně pro novináře. V Brně jsme se několikrát potkali, ale nikdy bych o něm neřekl, že ho uvidím takto se modlit. A to je také poučení pro mě: nikdy nevím, kdy, kde a jak Bůh působí v srdci člověka.

Po mši svaté ve Staré Boleslavi Svatý otec řekl ve svém projevu mladým: „Díky za tuto vaši přítomnost; cítím z ní nadšení a velkorysost, které jsou vlastní mládí. S vámi se i papež cítí mladý! Chci vám všem nabídnout zkušenost svatého Augustina, který řekl, že srdce každé osoby je neklidné, dokud nenajde to, co skutečně hledá. On objevil, že pouze Ježíš Kristus je uspokojivou odpovědí na touhu jeho a každého člověka po šťastném, smysluplném a hodnotném životě.“ (srov. Vyznání I, 1,1)

Uvědomil jsem si, jak důležité je dívat se na všechny lidi ne jako na shromáždění nebo dav, ale jako na zosobněné hledání lidstva. Proč sem tito lidé přijeli? Proč nezůstali doma? Co je sem přivedlo? Co hledají?

Svatý otec pokračoval: „Podobně jako u Augustina přichází Pán vstříc každému z vás. Klepe na dveře vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele. Chce vás učinit šťastnými, naplnit vás lidskostí a důstojností. Křesťanská víra znamená setkání s Kristem, živou Osobou, která dává životu nový rozměr, a tím rozhodující směr.“

Připravenost naslouchat a přijmout Boží Slovo vede k návratu k první lásce, nadšení a velkorysosti, k životu podle určitých hodnot a nade vše k osobnímu setkání s Pánem.

Když jsem potom procházel fotografie, které jsem udělal, byl jsem překvapen „mystériem“ vzájemného hledání Boha a člověka. Překvapen, kolik touhy po Bohu žije v lidech kolem mě a jak často to, co nevidím, vůbec není neviditelné.

Připravil a nafotil
P. Wojciech Zubkowicz SAC

„SVATÉ SCHŮDKY“

Setkání s papežem, to nejsou jenom ofi-
ciality a okázalé slavnosti. Do náročné or-
ganizace se někdy vloudí i humorný šo-
tek. A pro tentokrát se do jedné z hlavních
rolí roztomilou náhodou dostal také De-
ník, respektive jeho fotograf Vít Šimánek.

Stalo se to hned při prvním bodu papež-
ské návštěvy u Pražského Jezulátka. Svatý
otec se nejprve v kostele poklonil památné
sošce a daroval jí zlatou korunku. Poté pro-
mluvil ke shromážděným rodinám. Problém
ale nastal při odchodu z chrámu. Na
poslední chvíli se totiž zjistilo, že ceremoni-
áři zapomněli papeži přistavit schůdky,
po nichž může vystoupat do papamobilu.

Jeden z církevních hodnostářů proto
požádal fotografa „Deníku“ Víta Ši-

mánka, aby mu zapůjčil svoje štafličky.
Fotograf ochotně vyhověl a papež tak do
svého speciálně upraveného mercedesu
vystoupal po redakčních schůdkách. Je-
den z ceremoniářů je ale okamžitě po ná-
stupu papeže „sbalil“ a vhodil do vedlej-
šího automobilu. Zavřel dveře a kolona
se rozjela.

„Byl to samozřejmě trochu šok, protože
schůdky jsem měl předat kolegovi na
Pražském hradě, který je potřeboval pro
focení večerních nešpor,“ vzpomíná Ši-
mánek. Církevní hodnostáři se mu hned
začali omlouvat a slíbili, že „zabavené“
schůdky vrátí. Za papežskou kolonou se
proto okamžitě rozjelo auto, které ji do-
hnalo až uvnitř Apoštolské nunciatury.
Odtud už štafličky putovaly zpět k foto-
grafovi na Malostranské náměstí.

převzato z: www.denik.cz

JAROSLAV HODÍK, autor fotografií v tomto
vánočním vydání ABM, se narodil 9. srpna
1945 v Novém Bydžově. Vyučil se fotografem
a vystudoval na Střední umělecko-průmyslové
škole v Turnově a dále na dvouleté vyšší škole
fotografie v Praze.

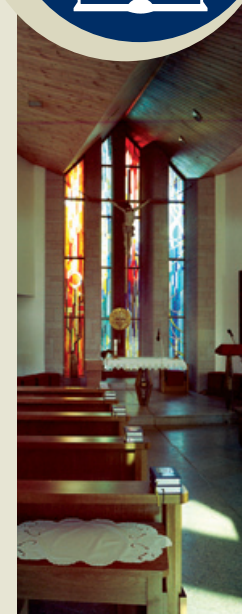
25 let pracoval v podniku Konstruktiva jako fo-
tograf v oblasti stavebnictví. Od své konverze,
koncem 70. let, fotografoval snímky a cykly s křes-
ťanskou tematikou. Uspořádal 7 samostatných
výstav a zúčastnil se několika domácích i za-
hraničních. Fotografoval pro týdeník „Naše ro-
dina“ a byl dlouholetým spolupracovníkem
a členem redakce „Katolického týdeníku“. V
současné době je zaměstnán jako fotorepor-
tér zpravodajství České televize.

Je ženatý, má tři dcery, sedm vnoučat a jako
velký ctitel Božího milosrdenství a odkazu
sv. Faustyny velmi rád propůjčil několik svých
zajímavých fotografií pro náš časopis.

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY
ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Drazí přátelé,
končíme rok 2009 a jsme
vděční Pánu Bohu za jeho
velké milosrdenství a všechny
dary, které nám projevil
v tomto roce. Máme radost, že
v tomto roce vznikl projekt
„Kniha milosrdenství“, protože
je to pro mnohé nový impuls
k modlitbě a solidaritě ve víře
v Boží milosrdenství. Od dub-
na 2009 se už přes 500 osob
modlí za sebe navzájem, za cír-
kev, národ a za celý svět.
Každý pátek v 16.00 hod. v kos-
tele Božího milosrdenství ve
Slavkovicích u Nového Města
na Moravě je za všechny za-
psané do „Kniha milosrden-
ství“ a na jejich úmysly slou-
žena mše svatá.

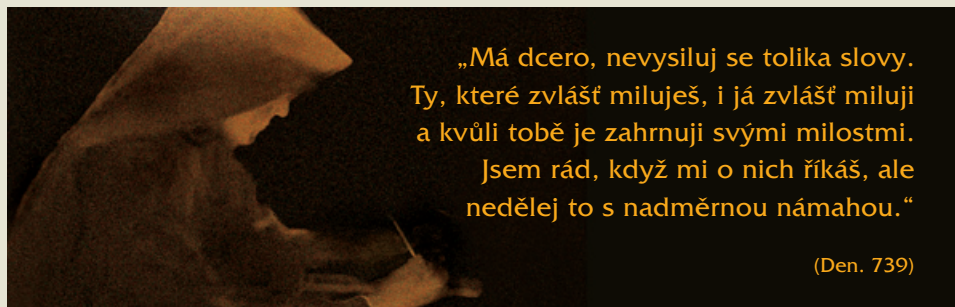
Máme za co Bohu děkovat,
protože modlitba má velikou
sílu, a společná modlitba je ve-
líkým darem a společným po-
kladem. Sestra Faustyna ve
svém „Deníčku“ píše toto: „Modlitbou se
duše vyzbrojuje ke každému druhu boje.
Ať je duše v jakémkoli stavu, má se modlit.
– Musí se modlit duše čistá a krásná, neboť
by jinak ztratila svou krásu; musí se mo-
dlit duše usilující o tu čistotu, neboť jinak by
ji nedosáhla; modlit se musí duše sotva ob-
rácená, jinak by opět upadla; musí se mo-
dlit duše hříšná, ponořená v hříších, aby mo-
hla povstat. A neexistuje duše, která by se
nemusela modlit, protože veškerá milost
stéká přes modlitbu.“ (Den. 146)

„Kniha milosrdenství“ je kruh
vzájemné modlitby, který zá-
roveň motivuje k modlitbě.
To, že modlitba nepřichází
vždy lehce, víme asi všichni.
Není to jenom zkušenost
„obyčejných lidí“, ale také
svatých! Sestra Faustyna na-
psala: „Ať si je duše vědoma,
že k tomu, aby se mohla mo-
dlit a vytrvat v modlitbě, se
musí vyzbrojit trpělivostí
a statečně překonávat vnější
a vnitřní obtíže. Vnitřní ob-
tíže – nechuť, vyprahlost, těž-
kopádnost, pokušení; vnější
– lidské mínění a dodržení
času vyhrazeného k mo-
dlitbě. Sama jsem to zakusila,
že když jsem se nepomodlila
v dobu k tomu určenou, ne-
podařilo se mi to ani později,
protože mi to nedovolily po-
vinnosti, a jestliže jsem se
pomodlila, tak s velkými ob-
tížemi, protože myšlenky utí-
kají k povinnostem.“ (Den. 147)

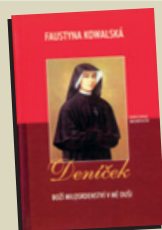
Všechny, kteří uvažují nad zapsáním do
„Kniha milosrdenství“ a bojí se, zda splní
závazky, chceme povzbudit: „Kniha mi-
losrdenství“ není magický kruh, je to kruh
vzájemné modlitby, a to znamená, že ne-
přináší jen závazky, ale také pomoc k je-
jich realizaci. Není lepší se snažit pomod-
lit, než se nesnažit vůbec? Pokud se někdo
nesnaží, určitě nic nepokazí, ale také
určitě nic neudělá... Požehnané Vánoce!

Otcové pallotini ■

„Má dcero, nevysiluj se tolika slovy.
Ty, které zvlášť miluješ, i já zvlášť miluji
a kvůli tobě je zahrnuji svými milostmi.
Jsem rád, když mi o nich říkáš, ale
nedělej to s nadměrnou námahou.“

(Den. 739)

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

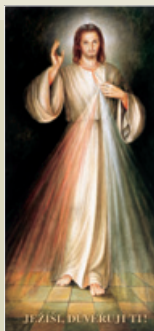
Nabízíme Vám **ZDARMA** možnost poslání obrázků milosrdného Ježíše
(velké: 14×29,3 cm. Balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm. Balení 50 ks.)

Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš případný dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

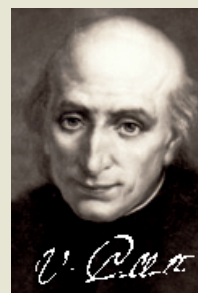
„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

„Naší pevnou nadějí je Kristus:
v něm nás Bůh miloval až
do krajnosti a dal nám život
v hojnosti, po kterém každý
člověk, někdy třeba
nevědomě, prahne.“

Benedikt XVI.